

Сонет із торбинкою квасолі

Іван Малкович

У дерев'яному цебрі сплять коні білі і рябі:
біленькі — білі, а рябі — із ледве зримим фіолетом;
такі великі всі, та в них не видно ніг, ані губів,
бо то — сплюхи: все сон забрав — лишив лиш їхні силуети.
Це спить квасоля — "кобили" — і тут не бачиться секрету,
і мамина мала рука не збудить їх, бо ж не собі
вона квасолі набере,— це ж ти просив, вона — тобі
насипле пригірщ не одну рябеньких коней з фіолетом.
Люби її, не забувай, ласкаво говори до мами,
вона вслухається в твій крок — аж серце в землю б'є, слабе,—
тож доки над травою ви, як ще трава не понад вами —
сідлай цих коників — і мчи, бо мама змерзлими ночами
не спить, до яблуні іде — на ній ночує, щоб тебе
на хвилю швидше вздріть, ніж той, хто коней міряє цебрами...